

บทที่ ๒ ถ้วยกาแฟเป็นเหตุ

นอกจากเรื่องเพื่อนปาก็สแกนแล้ว การอยู่ร่วมบ้านตามประสาสาว ๆ ต่างชาติต่างภาษา ยังมี ความกังวลใจเป็นของแถมอีกเรื่องหนึ่งคือ ความกังวลต่อถ้วยกาแฟของฉันที่ใช้ในบ้าน

ตอนที่ย้ายเข้าบ้าน ทุกคนต่างต้องหาซื้อของใช้ส่วนตัวหลายอย่างมาเอง เพราะเป็นคนช่าง เลือก...เรียกอีกอย่างว่า “เรื่องมาก” นั่นแหละฉันจึงใช้เวลาไม่น้อยในการเลือกสรรของใช้ส่วนตัว เพื่อให้ได้ของที่สวยงามและเก๋ไก๋ ก็ต้องใช้ไปอีกตั้งหนึ่งปีนี่นา ฉันลงทุนซื้อถ้วยกาแฟและจานชาม อย่างดี เสียเงินไปไม่น้อยเลย เพราะคิดว่าการได้ใช้ของดีและสวยงามจะช่วยผ่อนคลายความเครียด ในการเรียนได้ทุกครั้งที่เห็น

ช่วงแรกๆที่ทุกคนในบ้านยังไม่มีเพื่อนมากนัก ต่างคนต่างก็ใช้สมบัติของตัวเองไม่กล้าถ่าย กัน แต่เมื่อเริ่มมีการชวนเพื่อนมาบ้าน ก็มีการหยิบยืมถ้วยกาแฟ แก้วน้ำ ของคนอื่นไปใช้รับรองแขก ของตัว แรกๆก็มีการขออนุญาตเจ้าของก่อนและล้างเก็บให้เรียบร้อยเมื่อใช้เสร็จ latter ด้วยความ เคยชิน ความเกรงใจก็ลดลง คิดจะใช้ของใครก็หยิบไปใช้ทันที แล้วก็กองทิ้งไว้ในอ่างล้างจานซะ อย่างนั้น ..

ครั้งสองครั้งแรก ฉันก็ 모르สิ่กอะไร แต่พอเป็นแบบนี้บ่อยเข้าๆ ฉันก็ชักเริ่มอารมณ์เสียแล้วซิ แต่พูดไปบ่นไป ก็ไม่มีอะไรดีขึ้น latter กลายเป็นว่าเมื่อกลับถึงบ้าน อย่างแรกที่ทำคือเดินเข้าครัว ไปดูก่อนเลยว่ามิใครเอาถ้วยกาแฟ จานชามของเราไปใช้แล้วไม่ล้างเก็บให้มั๊ย แต่คนเราไม่ชอบ อะไรมักได้ อย่างนั้น...ฉันมักจะได้เจอถ้วยกาแฟ จานชามของฉันนอนแอ้งแม้งสกปรกอยู่ในอ่างล้าง จานแทบทุกครั้งไป ทำให้ไม่พอใจเพื่อนที่ทำอย่างนี้มาก ทั้งไม่พอใจว่าทำไมเอาของเราไปใช้โดย พลการแล้วไม่ล้างคืนให้ ทำให้ฉันต้องมาเดือดร้อนล้างเอง ทั้งกลัวของเราจะเสีย

ฉันได้เล่าความหงุดหงิดรำคาญใจซ้ำซากนี้ให้น้าๆญาติธรรมฟังเป็นเรื่องที่สอง น้าถามฉันว่า พวกถ้วยกาแฟ จานชามที่ฉันใช้อยู่ นั้นเป็นของฉันจริงหรือ ฉันก็ตอบไปว่าจริง เพราะฉันเป็นคนไป เลือกซื้อมาเอง แล้วมันก็แพงด้วย กลัวคนอื่นใช้แล้วไม่ระวังจะทำแตกได้

น้ำให้ฉันลองคิดดูว่า ถ้วยกาแฟนั้นกว่าจะมาเป็นถ้วยมีชั้นตอนอะไรบ้าง น้ำนั้นจะต้องบรรยายให้ละเอียดให้เห็นภาพเลยนะ) ท่านผู้อ่านลองคิดตามนะคะ (

ฉันก็คิดแล้วเริ่มบรรยายว่า ถ้วยชาที่ทำมาจากดินขาว ต้องไปขุดดินขาวมา เอาดินมานวด พอได้ที่ก็เอามาปั่นขึ้นรูปเป็นถ้วยกาแฟ ผึ่งไว้จนแห้งแล้วเอามาลงสี เสร็จแล้วก็เอาไปเคลือบและเผาด้วยความร้อน เมื่อเสร็จขบวนการผลิตก็ขนส่งไปยังร้านค้าตัวแทน แล้วฉันก็ไปซื้อมา แล้วมันก็เป็นของฉันเพราะฉันจ่ายเงินซื้อมา น้ำให้ฉันคิดต่อว่าแล้วถ้วยจะมีความเป็นไปอย่างไรอีก ฉันคิดและตอบว่า ถ้าฉันใช้ไปเรื่อยๆ นานเข้าถ้วยก็จะหมดสภาพ ร้าว แล้วก็แตกในที่สุดก็ต้องโยนทิ้งไป รถขยะก็ขนขยะไปทิ้งในหลุมขยะ ถ้วยก็แตกไปเรื่อย สุดท้ายก็สลายกลับเป็นดินในที่สุด น้ำถามฉันต่อว่าเพราะอะไรฉันจึงต้องหว่าถ้วยกาแฟนัก ขนาดต้องตามไปดูทุกครั้งที่กลับถึงบ้าน ก็ในเมื่อรู้อยู่แล้วว่า ธรรมชาติของถ้วยกาแฟนั้นแตกได้ น้ำตั้งข้อสังเกตว่า ถ้าไม่มีใครเอาถ้วยไปใช้ มันจะแตกได้มัย

“ถ้าใช้อย่างระมัดระวังก็จะแตกช้า” ฉันตอบ

“ต้องเป็นอย่างนั้นจริงๆหรือ” น้ำถาม

ท่านผู้อ่านละคะคิดอย่างไร

ฉันได้คิดและเห็นว่าจริงๆแล้วเวลาถ้วยโดนความร้อนบ้างเย็นบ้างเวลาใช้งาน ถ้วยก็เริ่มร้าวทีละนิดๆ...อย่างที่ฉันก็เคยเห็นบนถ้วยของฉัน ใช้งานทุกครั้งทำให้ถ้วยสึกหรอไปเรื่อยๆ ใช้ไปนานๆก็แตกได้เอง หรือเราอาจชุ่มซำมปิดตกแตกเองก็ยังได้ แต่เลิกจนโตก็เคยทำถ้วยแตกมาแล้วไม่รู้กี่ใบ เมื่อธรรมชาติของมันเป็นของที่แตกได้ จะไปคิดทำไมว่าใครทำแตก ยังไงมันก็ต้องแตกจะเสียทั้งเงินที่ไปซื้อมาและต้องมาเสียเวลา เสียอารมณ์คอยกังวลอีกหรือ ถึงอย่างไรถ้วยกาแฟก็มีธรรมชาติของมันแบบนี้อยู่ดี ถ้าคิดเช่นนี้ต่อไป ก็มีแต่ขาดทุนกับขาดทุน เมื่อคิดได้แบบนี้ใจฉันก็ไม่อยากขาดทุนอีกแล้ว เลย เลิกกังวล เลิกหวง เจ้าถ้วยกาแฟสุดที่รัก แต่อย่างไรก็ตามในฐานะเจ้าของ

ฉันก็ไม่ละเลยที่จะคิดหาทางว่าจะทำอย่างไรเพื่อให้ด้วย งานข้ามของเราอยู่ให้เราใช้ไปนานๆ ก็ทำเท่าที่จะทำได้ แต่ไม่ให้ขาดทุนทางใจ

TIP: “ เมื่อเราแก้ปัญหาด้านจิตใจ ด้วยการพิจารณาหาหลักฐานสอนใจ จนใจยอมรับความจริงในเรื่องด้วยกายได้ ใจเราจะสบาย จากนั้นเราต้องคิดหาทางหาวิธีว่าเราจะดูแลสมบัติของเราที่มีอยู่อย่างไรจึงจะเหมาะสม ในฐานะเจ้าของ ก็ต้องใช้ปัญญาอีกเช่นกัน แต่เป็นปัญญาทางโลกที่ไม่มีหลักตายตัว ต้องคอยปรับแก้ไปตามสถานการณ์ ”

เมื่อพิจารณาสิ่งของอย่างอื่นอีกหลายๆอย่าง ก็พบว่า...ของทุกอย่างมาจากที่ไหนก็ไปที่นั่น ทั้งสิ้น....จริงๆนะ เพราะเราเองไม่รู้ที่มา ที่เป็น และที่ไปของมัน จึงทำให้พยายามบังคับให้มันต้องอยู่ในสภาพเดิม หรือคิดว่ามันจะคงเดิมตลอดไป คิดแบบนี้เองทำให้ขาดทุนที่ใจ

TIP: “ ใครที่ติดสมบัติอะไรของตัวเองอยู่ก็ตาม ลองพิจารณาดูนะกว่าที่มา ที่เป็น ที่ไปของของเหล่านั้นเป็นอย่างไร เราจะได้เข้าใจธรรมชาติของมัน และไม่กังวลเกินเหตุเหมือนที่มันเคยเป็น โดยเฉพาะเวลามันเปลี่ยนแปลงจะได้ไม่ตกอกตกใจ จนพาลให้ใจเป็นทุกข์เพราะไม่เตรียมใจไว้ก่อน ”

หลังจากนั้นมา เมื่อฉันจะเลือกซื้อของใช้ ฉันจะคิดอย่างรอบคอบว่าคุณภาพของของนั้นเหมาะสมกับราคามั้ย การใช้งานเป็นอย่างไรเหมาะสมกับลักษณะงานที่จะเอามาใช้หรือไม่ เช่นถ้าคาดว่าจะมีคนร่วมใช้ด้วยหลายคนก็จะเลือกซื้อแบบที่ทนทาน จะได้ใช้ได้ยาวนานๆ แต่ก็ต้องประจักษ์ใจไว้ด้วยว่าอาจจะใช้ได้ไม่นานอย่างที่คิดก็ได้ เพราะเข้าใจธรรมชาติของของใช้ว่ามันเปลี่ยนแปลงได้เสมอ และจะไม่เลือกซื้อตามความอยากอย่างเดียวเหมือนเมื่อก่อน เพราะได้เห็นโทษทางใจที่ชัดเจนมาแล้ว